

TURNHOUT

verhaal

TURNHOUT^{by}Night voor kinderen

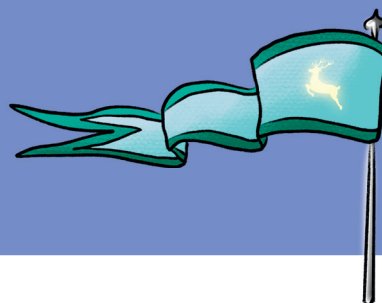
**Aaah, het mooie Turnhout.
Met zijn prachtige geschiedenis!**

Je hebt vast wel gehoord van de Slag van Turnhout? Of ja, het Kasteel van de hertogen van vroeger, nu het gerechtsgebouw aan de Warande! Misschien zegt Maria van Hongarije je dan wel wat? Haar standbeeld staat in de Korte Begijnenstraat. Of de heksenfles uit de 16de eeuw? Opgegraven hier in Turnhout aan het Zegeplein!

Turnhout kent z'n geschiedenis wel zeker, die gaat terug tot aan de oude Romeinen en die leefden meer dan 2000 jaar geleden! Wist je dat?

Turnhout kent z'n geschiedenis, zeker weten!

Euhm. Neen hoor! Dat is natuurlijk van die saaie 'grote mensen' geschiedenis. De geschiedenis van de dapperste kinderen van Turnhout gaat helemaal anders!

TURNHOUT

Heel, heel, heel erg lang geleden, toen jaartallen helemaal niet belangrijk waren, waren er eens drie dappere kinderen! Het was de tijd van ridders en draken, kastelen en prinsessen, en nu ja in Turnhout ook een tijd van tovenarij! Ik stel je graag voor aan de drie kinderen:

Eerst had je Joppe. **Joppe de GROTE.**

Toen kwam Laurens piepen. **Laurens de WIJZE.**

Het derde kindje was Nora! **Nora de STERKE.**

Deze kinderen waren niet alleen groot, sterk of wijs. Ze waren alle drie vooral **DAPPER.**

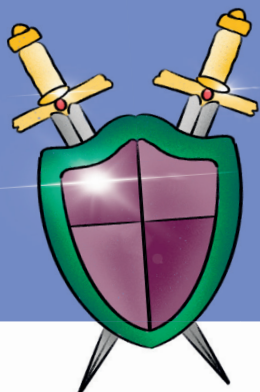
Ach, dat woord heb ik zo dikwijls gebruikt, maar wat betekent het eigenlijk? Dapper zijn betekent dat je iets tóch doet, ook al ben je bang. Iedereen is wel eens bang, voor een spin bijvoorbeeld, maar het beestje toch buiten zetten, dat is dapper. Of toch eens in het donker slapen, ook al vind je dat niet fijn, dat is dapper!

Wat maakte deze Joppe, Laurens en Nora dan zo dapper?

Ze maakten een tocht! Door Turnhout! Onderweg kwamen ze allerlei obstakels tegen, maar ze waren vastberaden de tocht tot een goed einde te brengen. Ook al vonden ze dingen griezelig of spannend, toch deden ze het!

Waarom ze die tocht ondernamen? Dat kwam zo:

In dat Turnhout van heel, heel, heel erg lang geleden, waren wat problemen. Dikwijls mislukte de oogst van de boeren. Mensen werden plots heel erg ziek. Soms was het heel warm en dan regende het weer constant. Niemand die echt begreep hoe dat kwam. De grote mensen van toen losten het op door harder te werken, langer te werken en veel te vergaderen. Dat doen de grote mensen van nu nog steeds ... Problemen oplossen door werken, werken, werken en een vergadering hier en daar. Maar Laurens kwam op het slimme idee dat er misschien meer aan de hand was. Kon het niet aan een boze tovenaars liggen dat er zoveel misliep in Turnhout? De grote mensen geloofden niet meer in tovenarij, maar hij kon terecht met zijn idee bij Nora de Sterke en Joppe de Grote, want ook zij wisten dat magie echt was.

TURNHOUT

START

CHALET OP DE GROENZONE VOOR DE WARANDE

Joppe, Laurens en Nora trokken naar de Warande, waar ze vroegen naar de oudste schatkaart van Turnhout en dit om Turnhout te redden van tovenarij. Ze dachten namelijk dat hoe ouder de kaart is, hoe groter de kans dat er iets van waarheid in zat. Vele mensen van nu zijn de kracht van tovenarij vergeten. De persoon die hen hielp keek verwonderd naar de kinderen. Wat zouden ze zijn met zo'n fantasie? Fantasie is toch helemaal niet handig in een vergadering? Zouden ze met hem een grap willen uithalen of een spelletje willen spelen? Daar doen intelligente mensen toch niet aan mee? Laurens de Wijze kon de man overtuigen om de schatkaart mee te geven. Hij zei: "alle slimme mensen, hebben ooit gespeeld, wij willen nog genieten van onze jeugd". Daar kon de oude man zich nog iets van herinneren en dus kregen ze de kaart mee.

LOCATIE

KASTEELPLEIN

Joppe de Grote kon al wat kaartlezen en zo trokken ze naar de eerste locatie: Het kasteel van Turnhout. Daar aangekomen ontmoetten ze de ridders van Turnhout. Die waren niet zo enthousiast om de kinderen op weg te helpen. Nee, ze wilden zelfs hun schatkaart afpakken! De ridders vonden de kinderen te klein om Turnhout te redden. Als de grote mensen klaar waren met vergaderen, mochten de ridders vechten. Daar zijn toch geen kinderen voor nodig. Nora de Sterke zei dapper: "Wij zijn even goede ridders als jullie en zullen het bewijzen door te ringsteken." Nora, Joppe en Laurens bewezen vervolgens dat zij ook goede ridders zijn. Zonder problemen staken ze de ringen op de moeilijkste plaatsen. De ridders van het Kasteel van Turnhout lieten hen gerust en zo konden de kinderen verder op weg.

LOCATIE

PARKING EDUKEMPEN (BEGIJNENSTRAAT)

Een beetje verder ontdekten de kinderen dat hun tocht nog moeilijk zou worden. Opeens stonden ze voor een hindernissenparcours. Zouden ze er rond gaan? Laurens wou het oplossen door na te denken, maar Joppe de Grote riep nog net op tijd "Kijk uit!". Want er kwamen kanonskogels op hen afgevlagen. Joppe, Nora en Laurens doken weg. Ze ontweken de kanonskogels door overal achter te duiken en tegelijkertijd namen ze de hindernissen. Niet gemakkelijk! Gelukkig werden ze niet geraakt. Ze konden hun tocht verder zetten. Joppe keek nog goed rond, maar de kanonskogels waren verdwenen. Het moest vast een erg boze tovenaars zijn als hij hen vanuit het niets kan bekogelen met kanonskogels.

TURNHOUT

LOCATIE

PATERSPLEIN (PATERSSTRAAT)

Verder op hun tocht verschenen twee grote schilderijen. Het leken wel magische schilderijen, het was prachtig getekend, maar het miste tegelijkertijd iets. KLEUR. Verbaasd keken de kinderen elkaar aan. Het was Laurens die het eerst doorhad wat er was gebeurd in Turnhout. De mensen denken te zwart-wit. Alles is juist of alles is fout. We moeten de Turnhoutenaar terug leren kleuren! Kleuren brengen meer mogelijkheden. Misschien is je dag vandaag blauw en je liefde morgen pas terug rood. Alles maar goed of slecht zien, zorgt niet voor oplossingen in Turnhout. De magie die over Turnhout heerste kwam allemaal van dit magische schilderij!

Joppe de Grote zou als eerste kleuren, en zo gauw hij een kleurpotlood op het schilderij zette, hoorden de kinderen de stem van de boze tovenaar.

Hij lachte. Maar helemaal niet boosaardig. Hij was blij!

“Lieve kinderen, bedankt om me te bevrijden door te kleuren. Ik zat gevangen in de strenge regels van vroeger. De duistere magie die over Turnhout heerste, is nu bijna verdwenen. Jullie zullen de overvloedige duisternis nog kapot moeten maken en dan beloof ik jullie mijn schat bewaakt door reuzen. Jullie moeten nog een beetje verder stappen. Jullie moeten door de donkere tunnels van Turnhout en de reuzen verslaan! Dan wacht op jullie een grote schat!”

LOCATIE

PARK PIOT (BARON FRANS DU FOURSTRAAT)

De niet zo boze tovenaar had gelijk, Turnhout werd opeens wilder en gevaarlijker. Voor hen lag een griezelige grot. Er zweefden bellen rond. Laurens de Wijze wist meteen wat dat voor bellen waren. “Dat zijn de leugens die voortkomen uit de zwarte magie!”. Nora de Sterke prikte dapper een bel kapot en ze hoorden met het uiteenspatten de leugen: “Van vergaderen gaat het minder regenen.” Hoewel de drie kinderen wat bang waren in de tunnel, gingen ze door de tunnel en prikten ze de leugenbellen allemaal kapot. ‘Zo,’ zei Joppe trots. ‘Nu zijn we echt dapper geweest, want je bent pas dapper als je eerst erg bang was.’

LOCATIE

GROTE MARKT

Dan kwamen ze de laatste stop tegen op hun schatkaart, de reuzen. De reuzen bewaakten de schat van de tovenaar. Niemand die in tovenarij geloofde, kon hen passeren. Hoe zouden ze hen te slim af kunnen zijn? De kinderen waren maar klein, hoe zouden ze dit ooit gedaan kunnen krijgen? Laurens wist het antwoord.

“De reuzen laten volwassen mensen vast passeren, want die geloven niet in tovenarij!” De kinderen vermomden zich alle drie op een slimme manier als grote mens: Joppe de Grote ging zich nog groter maken en nam de stokken om de reuzen te passeren. Laurens nam de potten en maakte zich ook groter. Nora de sterke had geen middel om zich groter te maken, maar bedekte zich helemaal met een zak en zette haar saaiste gezicht op. Hun list werkte, de reuzen dachten dat de kinderen eigenlijk volwassen mensen waren. Ze hadden niet door dat de kinderen op weg waren naar de schat van de tovenaar.

EINDE

CHALET OP DE GROENZONE VOOR DE WARANDE

De kinderen waren verrast toen ze volgens de schatkaart helemaal terug waren aan de Warande. Waren ze gewoon in een toertje gelopen? Waar was de schat van de tovenaar? Ze waren de reuzen toch te slim af geweest? De man die hen de schatkaart had gegeven, wachtte hen op aan de Warande. Hij was blij de kinderen te zien, hij zei: “Bedankt kinderen om Turnhout terug in te kleuren, bedankt om de duistere magie door te prikken!”

Nora de Sterke wou de man in elkaar schudden en hun beloofde schat opeisen.

Joppe de Grote hield haar tegen, want Laurens de Wijze had het allemaal door: “De schat ligt hier in de Warande! Dat konden we door de duistere magie eerst niet zien, maar de wijsheid van boeken en de schoonheid van cultuur, dat is de schat van de tovenaar!”

Nora de Sterke mopperde: “Nu ja, maar daar kan ik toch geen nieuw zwaard mee kopen.”

Joppe de Grote nam het woord. “Wij zijn dapper geweest, dat is het belangrijkste, wij hebben Turnhout gered, dat is het belangrijkste!”

En opeens hoorden de drie kinderen de man lachen, dat was lang geleden voor de man: “Natuurlijk is dat het belangrijkste! Maar ook dat verdient toch stiekem wel een beloning.”

De kinderen kregen hun beloning en gingen tevreden naar huis terug. Het was een spannende dag geweest. Ze kropen warm onder een dekentje en droomden over hun magische avonturen. Ze wisten dat ze er klaar voor waren, mocht Turnhout ooit nog in de problemen komen.

Het verhaal is geschreven door Sanne Leenders, stadsdichter 2023.

